

MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH

LIKVIDACE LEPRY – Společenství pomocníků misijních leprosáří

Inzertní příloha Katolického týdeníku 7/2021

9. – 15. února 2021

Nebudme lhostejní

Naším světem hýbe epidemie malého smrtícího viru. Přes všechna způsobená negativa nám připomíná, jak jsme jako lidstvo zranitelní. Nemoci nás doprovázely odjakživa a jinak tomu nebude ani přes pokrok dosažený díky rozvoji dostupné zdravotní péče, vynálezu penicilinu a celoplošného očkování. Na našem kontinentu se díky pokroku v medicíně s některými nemocemi setkáváme už jenom v literatuře. Přesto však denně mrzáčí a zabíjejí stovky lidí. Jednou z takových nemocí, v Bibli často zmiňované, je malomocnost, známé i jako lepra.

Bible nám na příkladu malomocnosti ukazuje sílu Božího milosrdenství: očištění, odpuštění a obrácení. Usmíření s Bohem přináší trpícím touto nemocí nový rozměr svobody, skutečné uzdravení. Proto byl také Kristus prvotní církví nazýván jako „jediný lékař“. Z Matoušova evangelia známe příběh malomocného, který prosí Krista o pomoc. Ježíš se slitoval, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist“ (Mk 1,4n). Milosrdenství je také silou, která přiměje sv. Františka z Assisi seskočit z koně a obejmout malomocného, být v něm zprvu vzbuzoval odpor. Záhy si uvědomil, že Boží lásku zažije jen natolik, nakolik jí bude schopen on sám k těm nejoslednějším. V moderní historii nám pak podobný příběh svým příkladem připomíná sv. Matka Tereza z Kalkaty, na kterou se bude bezpochyby vzpomínat jako na jednu z největších žen 20. století.

Chtěl bych vás všechny na příkladu zmíněných světců vyzvat – nebudme lhostejní k utrpení druhých, jedněme v duchu Kristových slov: cokoli jste učinili jednomu z mých bratří, mně jste učinili. Díky organizaci Likvidace lepry, založené v roce 1992 Jiřím Holým, můžeme projevit náš křesťanský soucit v praxi. Že i přes epidemii koronaviru nejsme slepí k těm, kdo v Brazílii, střední Africe a Indii trpí nemocí, na kterou jsme my v Evropě již téměř zapomněli.

kardinál
DOMINIK DUKA

Na dílo Jiřího Holého rádi navazujeme

Díky úsilí Jiřího Holého a mnoha dalších laiků mohou dnes Češi pomáhat konkrétním lidem a rodinám v mnoha zemích světa – například v Kolumbii.
Snímek Tomáš Kutl

Je tomu už skoro tři desetiletí, co jeden laik začal během modlitby vnímat, že ho Bůh volá, aby pomáhal nemocným ve vzdálených zemích. A začal jednat.

Přemýšlel, jak by mohl pomoci lidem, kteří trpí nemocí, kterou u nás už dávno neznáme, nemocí velice často zmiňovanou v Písmu svatém, tedy leprou. Tento laik získal svou manželku a několik dalších odvážlivců a postupně spolu uskutečňovali velké dílo lásky a pomoci, které po téměř dvacetiletém fungování věnoval Arcibiskupství pražskému. Dnes se jedná o významné dílo české církve na pomoc lidem nemocným leprou a tuberkulózou, na pomoc lidem v těch nejchudších částech světa.

Zakladatele Likvidace lepry pana Jiřího Holého si Pán už vzal na věčnost, ale jako laik zanechal za sebou významnou a zářivou stopu, na niž s vděčností navazujeme. Tak to v církvi bývá. Velká díla nevznikají v komisích a často ani při jednacích stolec zodpovědných za život církve, ale rodí se v srdci a pod rukama angažovaných osob. Křesťanů, kteří žijí svou víru naplno, čerpají z eucharistie, z modlitby, četby Písma svatého a dávají se k dispozici Pánu Bohu. V charitním díle církve je takových bohubých děl celá řada. Bylo by chybou dívat se na naši českou církev jen kriticky. Média církve vnímají skrze různé dílčí kauzy, které je možné skandalizovat, nebo vidí jen tu větší, viditelnou stránku církevní hierarchie. Nejočetnějším stavem v církvi jsou právě laici, kteří se každodenně ve svých rodinách, na pracovištích či v okruhu přátel zasluhují o růst Božího království a vydávají svědectví o Kristu tím nejúčinnějším způsobem, tedy osobním příkladem. A ještě jedno pozorování je vhod-

né uvést. Naši typicky českou nemocí je sebekritika a nízké sebevědomí. Avšak, popravdě řečeno, česká církev má mnoho stránek, jimiž se může „chlubit“. Existuje celá řada děl, která do života církve vněsí angažovaní laici, za něž jsou církevní představitelé vděční a která nám ve světě dělají dobré jméno.

Likvidace lepry dnes není jakýmsi malým neznámým podporovatelem, nýbrž významným pomocníkem v mnoha diecézích světa. Jsou to opět především laici, kdo v největší míře přispívají finančními dary, aby Likvidace lepry mohla tuto pomoc poskytovat. Děkuji vám za to a věřím, že díky dobré spolupráci nás všech udržíme toto dílo tak dlouho v činnosti, jak dlouho budou nemocní lidé potřebovat jeho pomoc.

Mons. JAN BALÍK,
generální vikář a prezident Likvidace lepry

V Kolumbii zapojujeme svépomocné skupiny

Již čtvrtým rokem podporujeme projekt Komunitní rehabilitace. Jeho smyslem je pomáhat lidem, kterým malomocenství ovlivnilo život, být soběstačnými.

„Mnoho lidí, kteří se vyléčí z lepry, se nadále potýká se ztrátou jemné motoriky, možná s částečnou slepotou a ani v naší době není výjimkou vinou tohoto onemocnění přijít o prsty nebo plnou hybnost kloubů. Proto je potřeba těmto lidem pomáhat i poté, co se vyléčí,“ objasňuje Lubomír Hajas, ředitel LL.

V tomto ohledu jsou zásadní takzvané svépomocné skupiny, které zastávají důležitou roli v každodenní aktivní pomoci lidem postiženým leprou a dalšími zanedbanými tropickými nemocemi. „Jedná se o lidi, kteří žijí v prostředí, kam směřuje naše pomoc. Mají tedy přístup k těm, kdo skutečně potřebují pomoc, a mohou jim tu pomoc předat.“

I to je případ dvašedesátileté Edith Oviedo, která pečuje o svého vnuka s kognitivním postižením. Musela si vybrat, jestli bude chodit do práce, nebo se starat o vnuka. Díky projektu Komunitní rehabilitace byla schopna obojího. Dosáhla na podporu v podobě vzdělání v šití, nákupu šicího stroje a surovin k zahájení své činnosti. Dnes vyrábí dětské oblečení a látkové panenky, a především může předávat své znalosti dalším.

Současná pandemie nového typu koronaviru komplikuje život všem po celém světě. Jinak tomu není ani ve státech Jižní Ameriky. „Ke konci roku 2020 byla na několik týdnů pozastavena dodávka antibiotik proti lepre do Brazílie. Všichni se potýkáme s omezeními, ale našťastí se zatím nestává, že by nám chyběly léky,“ říká Alberto Rivera, ředitel partnerské organizace v Kolumbii (DAHW), jež se stará o projekty placené z Čech.

(tok)

Díky zapojení místních spolupracovníků může partnerská DAHW v Kolumbii vytipovat potřebné a pomoci jim postavit se na vlastní nohy - rozjet například šicí dílnu. Snímek archiv LL

Ani lockdown pomoc v Libérii nezastavil

Pandemie nového typu koronaviru ovlivnila život i v africké Libérii. Námí podporovaná nemocnice v Gantě musela zvýšit bezpečnostní a protivirová opatření. Byla zavedena pravidelná školení pro personál, pacienty a lidi z blízkého okolí, kde se předávaly

vedle balíčků obsahujících dezinfekční pomůcky (roušky, dezinfekce, rukavice), instrukce, jak se v době pandemie koronaviru chovat. Těm nejchudším byly poskytovány potravinové balíčky. Mnoho pacientů se musí vypořádávat s ještě komplikovanější cestou do

nemocnice. I přes celostátní lockdown bylo za listopad a prosinec loňského roku ošetřeno 35 pacientů s leprou, 25 s tuberkulózou, 78 se vředy buruli a 108 s jinými tropickými nemocemi. Kvůli okolnostem bylo nutno provést modernizaci lékárny v souladu s do-

poručeními WHO a nově jsme rozdělili vnitřní prostory, aby jich bylo více a byly lépe organizované. Instalovali jsme klimatizace pro lepší skladování léků, zdravotnického materiálu a zásob.

(haj)

Kde ve světě působíme?

V Indii podporujeme chod dvou indicko-českých nemocnic sv. Josefa v oblastech Midnapore a Jarkhand, obě místa se nacházejí v blízkosti města Kalkata. To, co před lety začalo jako malé útočiště pro malomocné, se během let stalo místem nádeje pro nemocné z blízkého i vzdáleného okolí.

V Libérii se ve městě Ganta nachází jediná nemocnice, kam mohou přicházet pacienti s leprou a vředy buruli. V zemi dosud neexistuje národní program (NP) pro léčbu lepry a TBC a lidé trpícími malomocenstvím jsou silně diskriminováni.

LL se rozhodla přijmout za své, vedle podpory nemocnice Ganta, zavedení NP léčby a osvětu obyvatel.

V Tanzanii dlouhodobě podporujeme léčbu lepry a TBC v diecézní nemocnici Litembo.

V Jižní Americe je největší výzvou program Komunitní rehabilitace (CBR), jehož cílem je práce a doprovázení již vyléčených osob, které se potýkají s různými formami tělesného postižení nebo s psychickými problémy. Zároveň stále dochází k různým formám násilí na nemocných, tj. diskriminaci, šikaně, odepírání základních občanských práv a svobod. LL v Kolumbii, Brazílii a Bolívii pomáhá lidem opět žít „svůj“ život.

Naše poslání je být bytostmi pro druhé

Česká republika patří do té části naší planety, která je bohatá. U nás se lidé stále dívají na ekonomicky rozvinutější státy v Evropě a za Atlantickým oceánem a podle toho poměřují svou životní úroveň.

Dobře vím, že existuje rozdíl mezi různými sociálními vrstvami společnosti a že životní úroveň ne všech je uspokojivá. Nestačí ovšem pokukovat jen jedním směrem, ale je užitečné roz-

hlédnout se i po těch oblastech naší planety, kde sociální a ekonomické podmínky jsou ve srovnání s našimi nesrovnatelně horší. Jedná se především o rozvojové země.

V minulých letech jsem měl díky naší Charitě a některým jiným organizacím možnost navštívit země, jejichž chudoba a životní podmínky obyvatel mne velmi zasáhly. Nebudu jmenovat všechny. Stačí jen zmínit: Indie, Uganda, Jižní Súdán, Středoafriická republika. Je několik oblastí, které potřebují bedlivou a trvalou pozornost: analfabetismus, nízká nebo žádná docházka do škol, nízká úroveň učitelů, nedostatečná nebo žádná zdravotní péče a nedostupnost lékaře, nedostatek pitné vody, potravin, vysoká úmrtnost narozených dětí, neúnosné hygienické podmínky, zanedbávání sirotci, utečenecké tábory nevinných

obětí místních kmenových či politických střetů. Nelze popsat všechny ty hrůzy, které jsem spatřil a které mi nevymizí z paměti.

Díky novým technologiím máme možnost se o tamních končinách leccos dozvědět, a získat tak věcné informace, na jejichž základě si uvědomíme, jaký je to dar nebes, že žijeme v naší zemi, kde se nemusíme každodenně potýkat s absencí základních sociálních a humanitárních potřeb.

Je chvályhodné, že i mezi našimi souputníky se nacházejí nápadití a obětaví jedinci i skupiny, jimž není lhostejná situace lidí v rozvojových zemích. Dobře si uvědomují, že jejich život dostává hlubší smysl, dovedou-li se rozhlédnout kolem a nasadit své síly k pomoci potřebným, zanedbaným, nuzným i daleko od naší vlasti. Příkladem

a leckdy už léty osvědčená a účinná činnost těchto nezištných iniciativ a organizací je pozváním i výzvou, abychom nezůstávali neteční.

Každá lidská bytost je stvořena k Božímu obrazu a má právo na důstojný a pokojný život. Evangelium lásky je univerzální. Záleží jen na nás, zda jsme ochotni nejen přijímat od druhých, ale i dávat dál velkou pomoc bez vypočítavosti. Naše pomoc povzbudí, potěší a ulehčí pozemské putování těm pro nás osobně neznámým, s nimiž nás duchovně spojuje naše solidarita a radost z dobrého činu. Tím naplníme své výsostné poslání – být bytostmi pro druhé.

biskup
VÁCLAV MALÝ

Reportáž z terénního výjezdu, ...

1. LL zvažuje podporu projektů v Paraguaji, které provádí nemocnice KM 81. Jeden z nich zahrnuje výjezdy do okolních okresů a hledání či kontrolu malomocných. Jednoho jsme se účastnili loni v únoru. Snímky Tomáš Kutil

2. Terénním vozem jsme dojeli do džungle mezi vesnice. V jednoduchém domě tam žije šedesátiletá Felipe Almada (na snímku). Lepru už doléčuje. Bakterii měla v sobě přes 18 let a způsobila jí vážné následky, takže chodí jen obtížně.

3. Jejím synovi Carlosi Ramonovi je 32 let. Také má lepru. V minulosti se už léčil, jenže léčbu nedokončil. Aby byla antibiotika účinná, je nutné, aby je bral alespoň půl roku. Na snímku jsou vidět rány, které mu nemoc způsobila.

4. Přítomnost bakterie lepry v těle se zjistí v laboratoři. Od nemocného je potřeba nabrat vzorek, nejčastěji se používá lymfa (mízní tekutina) z ucha, které se opatrně nařízne. Zdravotník pak štětičkou nanese vzorek na sklíčko.

5. Zdravotní bratr Mathias, pro nemocnici KM 81 nepostradatelná součást terénních výjezdů, v rozhovoru s ředitelem Likvidace lepry Lubošem Hajasem. Probírají spolu detaily kolem odebírání vzorků a léčby.

na kterém jsme objevili nemocné trpící leprou

6. Doktor Nery Ortiz předává Carlosi Ramonovi léky a vysvětluje, kdy a jak má pilulky brát. Pravidelnost je při léčbě velmi důležitá. Bez ní se může stát, že bakterie přežije a nemoc v těle znovu propukne.

7. Odběr z ucha provádí Mathias pro kontrolu i u Felipe Almandy. Pokud se v laboratoři prokáže, že je vzorek už negativní, tedy zbavený bakterie způsobující malomocenství, mohou lékaři léčbu ukončit.

9. Za hodinu přijíždíme k jiné chatrči. Poslední kus cesty musíme jít pěšky. Leprou trpěla matka, proto doktor Ortiz kontroluje i její čtrnáctiletou dceru Miriam. Dotyky štětičkou testuje, zda má v předloktí dostatečnou citlivost.

8. V domku v pozadí žije i žena Carlouse Ramona a jejich děti. Nemoc se tak nestává problémem jen pro toho, kdo jí trpí přímo, ale k životu v ústraní velmi často nutí celé rodiny. Pro děti je pak téměř nemožné chodit do školy.

10. Test prokázal příznaky lepry. Musí ji potvrdit i laboratorní test. Koordinátorka sděluje diagnózu a vyplňuje dotazník. Miriam je zdrcená. Velkou nadějí je ale včasné odhalení nemoci a tedy rychlá léčba bez následků.

Bolí nás, že nemůžeme dělat víc

Část projektů v Kolumbii, které Likvidace lepry podporuje,

se nachází v diecézi Sincelejo. Biskupem je tam JOSÉ CRISPIANO CLAVIJO MÉNDEZ. Při poslední kontrolní cestě (téměř přesně před rokem) jsme mu položili několik otázek.

Lubomír Hajas předává biskupu Méndezovi svíčku s vyobrazením Pražského Jezulátka. Snímek Tomáš Kutil

Vaše diecéze je velmi rozlehlá, některé oblasti jsou špatně přístupné. Zvládáte se o ni starat a máte dostatek kněží?

Nikdy není dostatek kněží. Máme kostely, které kněz navštíví jednou za rok, do jiných chodí jednou měsíčně. A to třeba v rámci jedné farnosti (celkem máme 54 farností). Některé z nich jsou tak rozlehlé, že do kostelů na okraji farnosti se kněz dostane opravdu jen výjimečně. Místní lidé to musejí zvládnout bez něj.

V diecézi máte oblasti, které jsou velmi chudé i na poměry

Kolumbie. Zapojuje se církev do sociální práce?

Sociální práce našich farností není moc vidět. Snažíme se vzdělávat lidi pro sociální práci, ale není jednoduché najít dobrovolníky. Dlouhou dobu tu existovala mezinárodní spolupráce, ale z různých důvodů pomalu skončila. Jsem proto velmi rád, že spo-

lupráce s Likvidací lepry pokračuje. Je zapotřebí, abychom měli více laiků, kteří se zavážou ke konkrétní službě. Snažíme se proto přejít z klerikálního do participativního uspořádání, kde všichni budou mít povinnosti a stejné možnosti, aniž se bude přihlížet k tomu, zda je to laik, či kněz. Jde to pomalu.

V jakých oblastech by laici mohli převzít větší část odpovědnosti?

Máme hodně laiků katechistů, ministrantů a akolytů, kteří podávají eucharistii nemocným. Chybí nám ovšem laici, kteří by pracovali ve světském prostředí – právě v sociální práci, kultuře, ekonomii či politice. Potřebujeme laiky, kteří budou vnášet svou víru a křesťanské hodnoty do společnosti.

Zmínili jste nedostatek kněží.

Je cestou svěcení prověřených ženatých mužů, jak se o tom mluvilo během Amazonské synody?

Ještě nenastal ten správný čas, aby to lidé vnímali dobře. Je třeba velmi dobře připravit lidi, aby něco podobného pochopili. Myslím, že až umřou a přijde po mně další, ani on toho ještě nedosáhne. Jsme ale už zhruba na půli cesty. Máme ženaté trvalé jáhny, celkem 13. Starají se o určitá území. To u nás existuje, a tak se posouváme dopředu.

Jak vypadá spolupráce v diecézi s řeholními komunitami?

Naši diecézi řeholníci založili, takže jim za hodně vdčíme. Jejich práce je velice důležitá. Máme čtyři mužské řady a ženských ani nevím kolik. Určitě více než osm a další klauzurní, které nevycházejí.

Jak se díváte na pomoc nejchudším či malomocným a jinak nemocným ve vaší diecézi?

Pomáhat potřebným je náš první úkol, co nám Pán svěřil. Chudoba zde i ve světě je nesmírná. Bolí nás, že nemůžeme dělat víc. Všechno, co uděláme, vždy je a bude málo. Přesto nás k tomu volá Kristus. (tok)

Můžeme jim pomoci nést kříž

V životě každého z nás se objevují chvíle, kdy se cítíme bezradní. Jsou to okamžiky, kdy jsme zahlceni událostmi, které se nás silně dotýkají, a přesto na ně nemáme žádný vliv. Nejsou vždy spojeny s nemocí, často ale ano.

totální změnu v životě člověka a mimo jiné ztrátu samostatnosti. Jednalo se o stav, kdy už mohla pomoci pouze Boží vůle. Před touto nemocí nebyl nikdo uchráněn, malomocným se mohl stát chudás i král. Právě proto byl zázrak, který vykonal Pán Ježíš, když uzdravil malomocného, silně rezonujícím symbolem pro tehdejší společnost.

Po 150 letech, kdy jsme díky norskému mikrobiologovi Hansenovi objevili bakterii lepry, je tato nemoc již okrajovou záležitostí. Naše společnost, přes všechny její neduhy můžeme říci vyspělá a bohatá, lepru odsunula na okraj zájmu. Bohužel na tomto okraji se nachází i mnoho obyvatel naší planety. Dnešní malomocní jsou skutečně stále odkázáni na pomoc druhých. To ovšem neznamená, že by jen seděli a čekali, až se někdo smiluje a pomůže jim. V zeměpisných šířkách, kde se dnes lepra hojně vysky-

tuje, to takto nefunguje. Dnešní malomocní musí přijmout svůj stav, pracovat a nevzdávat se. Stejně jako ti před dvěma tisíci lety.

Poslední rok obchází celý svět pandemie jiné nemoci. Covid-19 dokázal paralyzovat svět. Všichni zažíváme různé podoby nepohodlí, či dokonce zármutek ze ztráty milovaných, kteří této nemoci podlehl. Zdálo by se, že se kromě koronaviru nic jiného neděje, ale opak je pravdou. Pravdou, kterou je stále dobře připomínat – nic se nezastavilo a nic nečeká, až covid-19 odejde. Není možné říci: „Počkejte, až to vyřešíme, budeme se opět věnovat vám.“ To už by se možná nebylo komu věnovat.

Ocitáme se na prahu postní doby, již druhé ve stínu této světové pandemie. První nás mnohé mohla zastihnout nepřipravené, ta druhá zase unavené a otrávené. Ať už je to mu-

tak, či ne, nic to nemění. Víme, co pro nás postní doba znamená, jak ji máme využít a k čemu je pro nás důležitá. I přes různá úskalí a obtíže musíme pokračovat v tom, co nás identifikuje. Není možné na vše rezignovat, musí zde existovat hranice. Podobně je tomu v naší službě bližním (i těm geograficky vzdálenějším), kteří stejně jako my mohou být bezradní, otrávení a zoufalí. O to krásnější je fakt, že i nepatrný dobrý skutek ve prospěch těchto lidí a bratří může znamenat významný posun v kvalitě jejich života a také onu pomyslnou pomoc v nesání jejich kříže.

Rád bych poděkoval vám všem, kdo nezapomínáte na ty, kteří trpí leprou, tuberkulózou a dalšími nemocemi. Protože bez vaší pomoci bychom my v Likvidaci lepry nezmohli nic.

LUBOMÍR HAJAS,
ředitel Likvidace lepry

Chvíli jsme museli léčit jen nemocné covidem

P. David Vincent (vpravo) u lůžka nemocného v nemocnici sv. Josefa v indickém Bhillai Pahari.

Snímky archiv nemocnice

Nemocnici sv. Josefa v Bhillai Pahari, která vznikla díky

penězům českých dárců, vede nyní jako ředitel P. DAVID VINCENT. Jaká je v nemocnici situace a jak ji ovlivnila pandemie?

Jaké dopady má pandemie na nemocnici sv. Josefa?

Na začátku pandemie (loni na jaře) nebyla situace dobrá. Byla to pro nás první zkušenost s covidem. Lidé se báli. Bylo velmi obtížné přesvědčit zaměstnance, aby naplno pracovali. Postupně se ale situace zlepšovala, pomohly i motivační tréninky a narůstající zkušenosti s touto novou nemocí.

Loni v dubnu jsme byli donuceni proměnit celou nemocnici v covidové centrum. Museli jsme kvůli tomu udělat řadu změn, týkaly se jak vybavení, tak infrastruktury.

Zároveň jsme museli přestat přijímat okolní obyvatele na všeobecné léčení (např. chirurgické zákroky a léčba běžných nemocí). Mohli jsme přijímat jen covidové pacienty. To samozřejmě místní lidé nesli nelibě a svůj hněv nám dávali najevo. Měli jsme i finanční obtíže, protože jsme museli najmout více zdravotníků. Práce bylo najednou mnohem víc.

Která konkrétní opatření jste přijali?

Snažíme se co nejvíce a co nejčastěji dezinfikovat celou nemocnici i přilehlé budovy. Zdravotníci používají maximum ochranných prostředků – respirátory, rukavice atd. Je-li to možné, zachovávají sociální odstup a užívají preventivní léky proti covidu. Pravidelně též kontrolujeme zdravotní stav na-

ších zaměstnanců, využíváme testování. Pomáhají mentální a psychologické tréninky. Naše zdravotníky povzbuzujeme, aby se snažili posilovat svůj imunitní systém.

Kolik zaměstnanců se zatím přes všechnu opatřnost nakazilo?

Bylo jich zhruba 30, tři z nich měli vážný průběh kvůli dalším problémům spojeným s cukrovkou, srdcem či trávením. Děti se nakazilo celkem pět.

Co okolí nemocnice?

Nyní je situace v okolí docela dobrá a zlepšuje se každý den. Nakazilo se jen několik lidí. Užívají řadu rostlinných přípravků k posílení imunity a jsou díky tomu celkem odolní. Problémem je jejich ekonomická situace.

Většina z nich jsou farmáři a teď nejen nemohou prodávat, co vypěstují, ale kvůli omezením nemohou ani obdělávat svá pole.

Jste i v této situaci schopni pomáhat lidem postiženým leprou a tuberkulózou?

Ano, snažíme se jim pomáhat co nejvíce. Vytvořili jsme pro ně speciální místnost, kde se jim dostane potřebné léčby, a odnesou si domů léky. Při setkání s nimi platí ještě přísnější pravidla než u ostatních, snažíme se je ochránit před koronavirem.

Vyrazíte ještě na field trip výjezdy, kdy hledáte nové pacienty trpící leprou?

Museli jsme jejich počet omezit, jistou dobu byly zakázané. S pomocí několika místních vlivných lidí se nám přesto podařilo několik těchto výjezdů podniknout. Snažíme se, aby byly co nejkratší, a samozřejmě při nich dodržujeme veškerá protipandemická opatření.

Zvládáte to finančně? Je obtížné opatřit si potřebné léky?

Léky jsou dostupné, jen na ně někdy musíme čekat třeba dvakrát déle než jindy. Problémem je růst cen, některé léky stojí nyní i dvakrát tolik než před pandemií. To má samozřejmě velmi negativní dopad na náš rozpočet. (tok)

Pacienti mohou využívat i venkovní prostory nemocnice.

Už 29 let pomáháme zmírňovat bolest druhých

Likvidace lepry

- Jsme křesťanská nezisková organizace, naším nadřazeným kontrolním orgánem je Arcibiskupství pražské.
- Snažíme se získávat finanční dary, kterými podporujeme léčbu lepry, tuberkulózy a vředů buruli.
- Šíříme osvětu proti diskriminaci nemocných a sociálnímu vyloučení.
- Pomáháme lidem v Indii, Libérii, Brazílii, Kolumbii, Bolívii a Tanzanii.
- V našich projektech vždy spolupracujeme s místní církví či charitativními organizacemi.
- Naší prací je přispět k životu ve světě bez lepry a diskriminace nemocných.

Kdo je to malomocný?

... člověk trpící nemocí, kterou způsobuje bakterie lepry

Jaké jsou projevy této nemoci?

... bakterie lepry napadá nervová zakončení a může způsobovat slepotu, necitlivost, ztrátu motoriky a ovládní pohybového aparátu. Neléčení může způsobit otevřené rány (vředy) a nezvratné fyzické postižení.

Lidé trpící leprou jsou vystavováni diskriminaci, šikaně a represím.

Je možné tuto nemoc léčit?

... ano, od roku 1981 existuje účinná kombinace antibiotik známá pod zkratkou MDT, která účinně léčí malomocenství.

Snímky Tomáš Kutl

Děkujeme vám!

Často se setkáváme s projevy díky a vděčnosti za to, co děláme. Za přinášení naděje těm „nejmenším“, těm na okraji společnosti. Vždy ale připomínáme, že ti praví hrdinové a zachránci jsou někde jinde – jste

to vy! Naši dárci a dobrodinci. My jsme pouze doručovateli, pošťáky, kteří pomáhají doručovat vaše dobré skutky milosrdenství na místo určení.

Pomozte jim žít!

Jakmile to epidemiologická situace dovolí, těšíme se na setkání s vámi:

- ve vašem společenství
- ve škole
- v kostele

Rádi uspořádáme přednášku i pro vás!

Likvidace lepry pomáhá léčit a zmírňovat bolest lidí žijících v Indii, Africe a Jižní Americe. Malomocenství představuje utrpení pro mnoho nemocných, navíc je spojené se stigmatem vyloučení ze společnosti. Pomoc člověku v nouzi, rozvojová spolupráce, chudoba a kvalita života v rozvojových zemích jsou stále aktuální.

Kontaktujte nás na telefonním čísle 603 555 995 nebo e-mailové adrese: LL@lepra.cz.

Co nejvíce komplikuje léčbu lepry?

... lepra patří mezi zanedbané tropické nemoci. Je to nemoc chudých a sociálně vyloučených, i když nakazit se může kdokoli. Léčbu komplikuje špatná dostupnost kvalitní lékařské péče a stigma, které malomocenství stále provází. To jsou důvody, proč pacienti začínají s léčbou pozdě, často až ve chvíli, kdy mají otevřené rány a nezvratná tělesná postižení.

K vymýcení lepry je nutná osvěta mezi zdravými a otevřené přijetí nemocných většinou společností. Jak nakažení, tak zdraví musejí pochopit, že být malomocným není zločin.

Naším cílem není jen vyléčit nemocného, ale uzdravit člověka!

Pouhých dvě stě korun dokáže zachránit lidský život

- Léčba pacienta v raném stadiu malomocenství stojí přibližně 200 korun.
- Základní léčba pacienta s tuberkulózou stojí přibližně 1 400 korun.
- Za 1 700 korun pořídíme protézu, která umožní pacientovi s leprou opět stát na vlastních nohou.

**Konto veřejné sbírky LL:
2900648127/2010**

Vaše dary mohou pomoci i vám! Rádi vám na každý dar vystavíme darovací smlouvu nebo potvrzení o daru, ten si tak můžete odečíst ze základu daně.

Kontakty:

**Likvidace lepry,
Josefská 43/4
118 00
Praha 1 – Malá Strana**

**IČ: 73635375
DIČ: CZ73635375
Telefonní číslo:
(+420) 222 514 201
nebo
(+420) 603 555 995
E-mail: LL@lepra.cz**

